

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

НЕДЈЕЉНИ ЛИСТ ЗА ПОЛИТИКУ И КЊИЖЕВНОСТ.

БРОЈ 33.

НА ЧЕТИЊУ, У ПОНЕДЕЉНИК 26. АВГУСТА (7. РУЈНА) 1874.

ГОДИНА II. (IV.)

ГЛАС ЦРНОГОРЦА је лист аут најеван. Ставе: за ЦРНУ ГОРУ и АУСТРО-УГАРСКУ год. е. 6; за год. 3; четврт год. е. 1. 50. к. За СРЕБРУ год. е. 7; во г. е. 35. к.; за г. е. 4. За остале године се за ред 5 корона. Представа и све веруљске штампе се администрира, а донеси уредништво на Петрова.

НАШЕ НОВИНАРСТВО.

Новинарство је постали у свијету, као и у црногорском народу велика наје, и ово има своје место да заслугује у величјем построгом и појединим свијетским. За књижевност у овима се, да је она најистинитије најерило ступњем развијености и сваког народа. Француска књижевност била је прва у свијету у седамнаестом и осамнаестом веку, па је и народ француски по томе, из прве револуције, постло први пред свијетом народима. Из овог значајнога револуције развијала се сијло књижевности немачке, и на вијадно даље народ немачки, где се граби за право наје нају најеванском јевропском, истине за сада свома војничком силом, али по покретима које видљиво у нају, сијено рећи, да ће скорији и силом слободе.

То исто што стоји за књижевност, с разлогом се казни може и посебно за новинарство. Новинарство једнога народу одредило је његово. Тежње, које укупно новинарство показује, тежње су сајма најода и ције су, којој он теки.

Преко томе јошено да бацио један поглед наше новинарство, да видљиво, које су у тешњи, иако су је наје. У последње доба икоте појавоју у нају позивају нас на ову објављују по-глед.

Са тешнијем срцем морамо казати, да је жалосно стаље наше новинарства, не у односују у коге најод и преца нају стоји, него у његовом према најоду и у дјејству, које ово има најод.

Најод је наш поједијан на вине ајелова; и новинарство наше подјељено је исто тако. Меду њујије ајелова најодније нема смезе, пена узјимање, неиз једије, заједничких и истодобније подхвата; и у новинарству нашега нема свега тога; поједијни ајелови ови посебно несаглавни су у тешњака, гломи се најод међу собом; и новинарство њихово и истоке се пољу креће.

Прођено крајеве мученичкога најода нашега и ова жалосна слика стурешиће ће нас свуда.

У „Војводини, живој сахранујој“ развио се наш најод најјаче. И новинарство почело је тајо прво својо скло ајелу и развило се склојко. Ово је са радном снагом једнога Милетића и његова волја успјеша дотле, да је тајошњи најод пошто једна политичка странка, странка, дарасла за борбу за самоодржавање своје против домаћије непријатеља, и склони за упливисање и садјејствовање у својаштој најодној тешњи, што је у дјелу и показивала. Друшници одјетника, којијех је скакад и скуда било, неузникамо овде у обзир.

На велику жаљост као и тако да се сада волија раздор. Ничу нове тешње, назване ујерјењаче, које не могу, иако рећи ције, или доиста утијех имати други, него распад велике, једне, утврђене најодне странке, а то је исто што и распад саме најодне снаге, самога најода. У тајошњем дјелу једијијем слободоунијеј, самосталнијем најоднијек листовима опажа се њеша несугласност. Ми се иако ове појаве, за ове нас скуне, врло жалосне, изближе дотицати, јер се уздаље, да ће се о ствари, о једнодушности онога најода нашега разбити сваки покушај цијепана, да ће најод остати непоничан на до-садању путу, уз своје прве синове, и доћено

да вјерујемо, да ће и они, који су, војији пријаци у доброј најјери, па неизјаво проговорили ову овашу несугласност, одјаки се са постојањем и одражи постојањем у усљеду најодне борбе. Сако напомињемо ту најјеру, који нас је веома не угодно дирнула, да појавијено зао стваре, које је веома и тамо, одјако је вада чиста и тврда свијест, постојање и одражност у разлу и борби позивају остале најоде српске на по-дражавање.

У Србији представља њиховарство несрпљено жалоснију слику. Тако се појавило и сада изазви политичких листова вине него икада до сада. Радости војија, да су пријаци и дјејство наје жалосно и овасно. Од седам политичких листова ни двоје се не слажу у правцу и духу. И не само да се не слажу, него су отрезани у међусобној борби. Једији крагујевачки лист има свој програм, којему је доследи. Можмо наше такошње другове, да нас не схвате рђаво: иако иако иако смо предузели, да оцјељујемо приједност њиховијех новина, него само пре-и у почетку његовију најјери, да обильнијемо стаље новинарства у Србији.

Србија има своје потребе, свој задатак. Од-говараји томе, подијиру ли та њезино новинарство? Најод је задатак, да подигнемо најод на вине самостално гледаште његовијех посебнијех доказијах потребе и његове општине најодне тешње, да га учврстимо у постојању и одражности. Ако ћемо само заступати војдније личности и њихове тешње и интересе и непрестано војсквати против личности прогнијешија овијеја првина, иако не само да ћемо се удаљити од нашега задатка, него ћемо слабити и ослабити најодну снагу, иако иако иако подији и разведрићи, него зборати, разбити и оборити. Нас се не смију ти-цијати поједији лица и ово што је прошло, него нас најоду руко водити стаља начела, опредјељење, јасне тешње најода.

Борба, коју најод вини, што чита и плаја наше новине, зове „свађом“ или „грдијом“ до тога се развија у србијанској новинарству, да је пострија ријетка и оваше позната, и због тога не само да им је сувишије показивати је, него се и ради утијалој тој недржавности. Али што пре-хугати не можемо и несвијено, то је, — да је та појава веома жалосна и опасна за најод и његову будућност, и да, својим радом оно неизјавије никакве крајње тешње и цијели најод. А приједији да томе ону напријед поменуту истину, да је новинарство једнога најода најод тешње и цијели његове, какво нас осјећање обузети најод.

Као што наше новине међу собом стоје, у истоме одношују стаље ове према новинарству наше југославенске браће, и обратно. Српски и хрватски листови налазе се скоро у отвореној, спасијији борби; око чега? око иака, власти и надмоћности! Исто тако жалостни је одношиј, а неопредјељен тешњи и цијеље међу листовима српским, словенским и бугарским једијијех према другијем и сајмех скупа. Послушајмо ли шта они проповедају, чујено саво нападаје и опадаје, оптуживаше и побијаде једни другога. И приједијено ли и томе ову истину, да је новинарство једнога најода или најода једнога истога положаја и задатка, израз тешње и цијели његове

или њиховијех, какво ће нас осјећање обузети, иорано ли се застичети пред свијетом, задржати пред непријатељем, очајати са себе санијација?

Из овога, што смо сада у драмији, да смо сада поједији ставе предстивни, наје, да наше покинијеши његовије и чисто српско, иако је југославенско, неизјавије једијијах тешња, једији цијели. А по томе слободно се смије казати, да на најод српске ни остале најоди југославенски немају једно тешње, једији цијели. И у веома најоду и у осталоје југославенском племенима иако људи једијијех иаки, једији тешње, али они иакијесу најод, иакијесу они снага, коју треба са најод да представи. А том снагом чини најод његовој новинарству, вади истинито, једнодушно и одлучујешијо заступа, у свиме најоду развија, шири и укрепљује оно тешње.

И без тога ни ћео бити трчица, коју ће сада непријатељски вјетар превијати, док је не-свијени.

А с овим ик ћео постати најод, даје снажни и одољетан снажном непријатељу у скро обез-бјеђен и велики у будућности.

У тој једијији најјери, с чистијем срцем, без скривенијех иаки, једији смо и узели да проговоримо о овоме предмету и да ставимо на среће родољубима српским и југославенским, браћи иакијо, да пораде на томе, да час прија буде крај овоме жалосном за све овима ставу и одношају, да тешње наше, које су, сачуване од упливајући снаге, себичности и страсти, једији то иаке, да оне буду заједнички, ватрено пријатељи, неуморно заступани, животом браћени и извја-ни програм нашега и свега југославенскога новинарства, које ће у томе правцу развији у најоду неизјавију снагу, а свака ова оствариши наше заједничко тешње — слободу и независност нашу.

Без овога првога корака, други не можемо учинити, а кад то постигнемо, благословимо земље наше и дух, пун врднина, најодна нашега, раз-вије броје срећније благостање своје.

ИНШТАЛАЦИЈА СРПСКОГА ПАТРИЈАРХА ПРОКОПИЈА ИВАЧКОВИЋА.

Мјесто самога овога г. је сјајне иншталације патријархове, који не можемо саопштити, јер би много простора заузео, дојије смо овде само бесједе, кр. комесар и патријарх при иншталацији и не томе у првој саборској сјамци, којој је нови патријарх предједован, бесједу саборскога предједника и одговор патријархов. Ова су говори врло знатни, колико у погледу садајега става ствари тајко у погледу на од-нојај патријархов првога најода.

Кр. комесар, по обављеној заклетви воздржано је патријарха овакој ријечима:

„По сислу прочитале прваше дјавоље и у име Његовог царског и апостолског краљевског Величанства нашег најјаснијеј Господар и краљ овако свечано уводим Вашу Преузвашиеност као законито избраног и потврђеног краљевског архијепископа и митрополита и српског патријарха у ово високо Ваше достојанство скупа са свима благодјејнијима и тертина сљиме законито скопчаним.“

Вјерно и ревнојно испуњаваше дужности напрека најјаснијем престолу и временој домовини толико је већ ушао у обичј и управљавање Ваше преузвишеноћи; Ваша подизница вјерност и вјерна првоживот напрена Њег. Величанству нашем Јосифарду и краљу у првашом дому ње-

говом и разносто поштоваје наприма усвоји и
законима наше државе тоје је довољно ико-
ногодашњом смислом Вашим, да у захтети, коју
сте овом прашањем поставили, ижеју садржано-
нике думности, којих испуњавање меш се
могло сматрати као главни слободније воле Ваше
Преизушености.

Преквени живот и дјелање Вашо Превузишћености имали су свој почетак одје у овој архијепископији; одје сте — покажују при управи црквејош — шире изображење задобили тако, да сте одје, кад сте на препоруку епископског свештника постављени били за епископа врадског, а доносије на чело извајствованоје грчко-источне романске митрополије, не само потпуног искуства за испунивање управних дужности доносијели, него и у свјетим усјајем величаша у превозниције задовљству Белиговог царског и јакостадског краљевског Благочинства и у безграничном повјерењу од стране ваших вјерника.

Инд је ревностно и јермо настојавање Ваше —
ко односимо, који имају земљи од воже Ваше
друштвеношћу — у другој, с веома перен-
аси у сваку историјску, хидерархијској, свеш-
ти и управи такви плодовија уродило, то пеша-
сунце да ће сад, кад папово на своје родно-
земљиште стајете, безгранично појељерије Ваших
јерархова и црквог ерикса! Изброда јом спаснос-
ћијом учитељи вашу духовну управу, коју у овој
дан и у овој часу на највећем степену гриже-
истичне српске цркве уз честичне санџу, који су
приступни започинитељи. (Животи)

Господа епископи, који овој житрополији симају, поштовају у Вашој Преузимањести ову старјеј другу и законитог поглавара, кљиривају житрополију, а њенути кардиналство архиђакону свога брижанчег и интересе његову трајећу она и симболике видни свога на полу-

бече и да сајама врло слаби на њују
свето вјере, наравностећи и душевног образо-
ваша неујорно дјељујећи архијастира. (Живо!)
Узел тајлог сагласност и кад је људи одложи-
сајали текже — што је по њоју хришћан-
ској дужности обvezati чланите — одаје је немуко-
ће, да чланови друго источно српске цркве у оп-
сегу наше имају домовине под љударом управом
Ваше Преузимаштво све то вели развијат и
процветат и не достигну, што се с отинском
империјом Његовог царског и престолско-краљев-
ског Величества и људари расположењима његово-
ве владе исто тако скако како и предмет мојих
властитих топлих жеља. (Живо!)“

Послје свога говора сједе патријарх на
столицу и ослови присутии народ сле-
дећим говором:

•Благочестиви и любезни христијани, мно-
гопотештава гостоди и краљ!

У сљедећем ехаду постојећим наредбама, положено је да се дате у овом систему храму у капеларизацији преко патријаршије српске и митрополије кадоватака присути: верници и црквени колобогови-де одавностима према Његовом Величеству, први-заступником краљу Нашем и према приступају Ње-говој династии, а положеном приступом обезбеди се вјерност краљу Господару највећим самувицама до-миници живота његова, а то је дајеши предај-да ближеве члопове неизвршности љубите.

Преславјати господине, пријаторија светитељице и Његовог Величанства повјерниаче! Ја Вас утврђу и честитимо молим, да овај израз моје вјерности и односности најавите до знања доставите Његовом Величанству првоточном краљу Господару и високој уставној људи најбој. — Ја Вас преславјати господине утврдо молим, да изводите благодушно пријати и израз моје особене благодарности имајајући и доброј волји, коју сте показали пријаток овог изборног собора. Прихвати преславјати господине! узјереке наше поштовања и наше љубови времена кака: према којима, која је у средини нашој рођенји и најсјећније пријеве живота нашега с начин провели. Бог вам даје преславјати господине дути живот срећу и љубав.

Слаки народни саборе, многогодиштвани го-
сводо депутатици! Ступајуши на простор патри-
јаршије српске, архиепископије и жупоније
кардиналство призимаши све велике и тешке дужно-
сті. Њих је да овима задоста учинити могу, нужно
је гласо и браћа! добро споразумиме поме-
(износ) износ је љубља мисаја (живота) износ

је практично сазијане стари и потреба љашин-
што се удејствовањем даде, а да уједно и изважа-
ра установљавана и прописана наше православне во-
сточне цркве, и да буде у вораст и изнадета
народу. (Живот!) У добром и братском спору
зумњамо са преосвећеном генералом оружаних
братањи во хријесте јубељајуће, у смислу са за-
ступницима народла нашим војни ћемо, надам се у
Бога, посматрују сасвим је могуће приложено-
стима у којима се највише. (Живот!)

Из доверија љуби и служби жите искрејејој избрали се не многомоштовања господо и браћо, за патријарх, архиепископа и митрополита свога; (кроз визант продужи) повратите же народу спасак, у њем сам пошикао, повратите же цркви у којој сам чин примио и у служби све цркве своје младо годанс најдуже и најљепши доба провео живота нога. (Громовнији живот и патријарху теку сузе виз лице, епископ Груђић гласишаја: Доста је!)

За сие то приятие господо и браћо, жују
тому благодарност на позиверу према меш-
тежашим, приятие господо ујарене, да ћу на-
стојајаш и стараш се, да дужностијају чини
(живо!) да правду избјудавам, да ћедома
сиромај помоћем (живо!) во дужностима човје-
чества и божјественој науци спаситеља и избали-
тела нашег. (Живо!)

А буљи, да свако дјело благо и једнако
сопствен проходи од Бога око свјета, тога
ради са срцем скакашеши и смркниши
теба господи Богу кој, и молим ти се: срце
често созијди во име Богке у духу прв обнови
во убрзанији моји. Иш отвржи мене од лица тво-
јега и духа твојега свјатога неоткиши од мене. —
Литија — (Литигација живој)

Сутра дан била је саборска једињица. Народни заступници и шубљади доносили су пагријаре са бурним усвђавањима: „Живо! Стеван Бранковачки, као, долте, председник сабора, поднрви патријарха овом значајном бесједу:

Ваша светост, преузимничи господне крајтичи свјетичне, архијесковске митрополите и српски патријархе, саборни предсједниче! Срећи смо и дајмо овдје у сaborу сједанци врискути и заступници ера у овога карловачке архијесковопаштанске митрополије живећег народа — кад Ваша светост је као српски сабор изабрана, чрез Исауа, нашега Господара нара и апостоличког краљевинственог потврђен и светочи иницијални карловачки архијесковски и митрополит и српски патријарх јако управљену архијесковопаштанску митрополитску и патријаршеску тајко и предсједничку сабору овога столини, у лице Бога заједно са

и високо знаније и достојанство врховнога духовног пастира наступити изволите — сједири
по радионима срца чувством подразима. Уједи-
њав са егзактом искреношћу, али високим чиното-
ваним и христијанском лубљању Вашој Светости
на горе означеним начин получено хризикастричко
достојанство и власт читатати (Ливен!)

По честитамо једног и поженетуцијелом српском народу — који је послије толикога и скушења, смртне и нерем, чиму је на црквеном и народно просветном пољу поводом и учиљевачких свако и користљубивих својих сународника по нестрији дуго излегут био ако и нејош по правој жељи својој сретат био — свако љубашница српскога будитељскога (бурио!) настављајући српску патријаршију војничким мори, и тако ујешен с тим, да је у олјанију строма пре-много уваженјујија особа Ваша Светости, првјатеља, патрона и најбоља спасилачка жужа високогодишњег

истога и пореда красота, мужа високоглавога, облагороденога срца, ријетких духовних својственика одаренога, бистреог разума и обзидним наукама и ускушном изображеногом ума — а крјеплеће на усјењим и благотворан рад и посао славда времена време — што је велика тако времена муж т. ј. Вишу Светост, за прхмнога свога црквенога пастира задобити срећан био (Живот!) више се даље ни мало томе чудити и дивити, што је огромна величина овога евбора првредно тајковом икуже своје повјерене поклоњеница, и за своју духовну подгледању изабрана (Живот!) из поуздане: да — почеје да је тај ријетки добродушни муж ајелом већ посвједочено код биваша свога рођакског стада, како је и уколико је веопре слободоумне најхове иркве и народно просветне установе уважавао, поштовао и одржавао, (Живот!) живи тај пријејер пружи и даје народу спасак поступну парашу, да ће тај добродјетелни муж — Вишу Светост у превисоком свом достојанству српског патријарха — као рођен Србин (Живот!) постојеће но од њега времена запасене, да не рехам у сумњи поведеши за православни и нови и спасак нашеј

свјетноснег и његов културних целих, у ком је
ица других српских народ толико задоста, у-
становљују уставом за правовање припознати
се сам, па иша вина, да ће се Њаша Светосава
који сада налази у Евангелској цркви отаџбине
који прави њену руку и о тоје
постарати, да се више појемуте привреде и на-
родно просветите установе, у којима су може-
били још недостаточно или та недовршене, про-
писане начином, што треба бити до узможе-
вавање, у испуну и дозирне сходно духу пра-
вил и народни потребама, (Живо!) а народни
фондови, закладе, заводи, црквеја и народна
добра сајество рузвују и поред друге цели
своје — као нужна и за просвете нације сред-
ства — ходочиња иховима по корист и највердак-
којо православне српске цркве, тако и народну
просвету обрађају и употребљавају. (Живо!)

поздрављам и Вашу Светост и честитав ја овеци
и ове пресиско доступљење срдјак патријар-
ха из дубљине срца жељимо: Свемогући Бог Ва-
шу Светост благослови постојани телесни
здравље и крепак духовних снега у јад и воле-
до дубоке старости, како би у тако изложеној
стапу преважаји свој задатак на своје унутрашње
задовољство и утјеху, на напредак, срећу и сла-
ву православне цркве и народу српскога сарши-
ла. Много и друго времена и на многа јета жи-
вили ! (Бурно Живио !)

За трајања овога поздрава устали су били последници са својих мјеста и Чатријарх је слушао овај поздрав стојећи, па је онда одговорио:

Славни саборе, високоопримјава господо
Кло од српског народној црквеног сабора избира-
њи, од Иљ. кр. апостолског Величанија најви-
дестивији потврђени и свечано иницијалими ар-
хеописак-митрополит карловачки и катријарах
српских земаља даје патријаршеску — в јед-
но и председничку столицу српског народног цр-
квеног сабора, подздрављуји славни сабор као
црквено-народно заступство изједначивији поздра-
вом. Захваливши јак се господо и брато по че-
ститка вашој с најоптимјим захвалом. (Живот!)

Примите гостоподство и браће ујажерење, да ћу се свагда старати, да се узвишишног овог вјеста као развате савјетовала и расправља, ваших да-дем нашим савјетовима и расправама жиран и уредни тог да ћу с више заједно истрагјати у савјетовим датим, докде се год цељ нахваћа-ноштице. (Дубровник)

Као врховном во главу управляјућему црквом свакда ће ми постојаћа закони бити она стаза, које ће се држати (животу!) и са коју никада и никога за љубав и њену спасавању (Буро! Животу!).

Унапређење религиозног, моралног и културног развија нашег народа биће најважнија, коју ћу с вами заједно тешкин : (Животу!). црквено и народне просвете установе наше — које треба да нам служе за основу религиозног, моралног и културног развија нашег. Хранимо и стварају се, да се установе те, тјади њеби цели одговорале, наприме и усавршане. (Животу!). Радо постичући те, цели употребљавају и сва законите средства, која ће буду на расположењу стављана (Животу!).

С тим ујељавањем, а у нади, да ће славни сабор тек је моје свакога праведно одјечивати и подномагати, подржавају и опет сабор, а то њи-
ко и целим народом нашим жељи да има милосрднији
Бог будућу заједничку радњу нашем благословом.
(Буро: Јанко!)

Бранковачки, одавши члан и достојан спомен народном лубитицу Арсенију Стојковићу, што стакојега Србина особито заловљали кори, изказао је патријарх јасно, шта народ жели и очекује од њега, а патријарх је, што нас несесити може, у истоме духу одговорио. Пека и узрада у истоме духу, па ће се и народ, с циљем заједно, несесити, што га је „повратни“ себи. Јер он на-дава, да је само народом „своје народу по-враћен“, да је народом подигнут до све највише чести, а из судовоље администратори Грудања и љасловија црквија другога без сумње се ујвере, да се против народа, каквог је он давао, не може вишад радити, или ко шака ради, да само мржњу, презирање, тешко дне и срамотај српитета својих посттићи може. Нуја, који токе види, стичуће се патријарх Илаконије, који је плаћаће земљевима народник заступништвом, што га „повратише српском народу, у коме је војнико“, и почиње стазом, која га ће одвести к спасу вјечитој као народног патријараха.

ДОГАДЈАЈИ У СВИЈЕТУ.

О путу царије аустријског у Чешку више „Corresp. Hongroise“ коју сматрају гласником грофа Андријана: Ни Вес. изјављује походите ове покрајине, које су страдале пошадом од г. 1872, па онда не преусважавати великих војничких вјембона. Прије изрева одлaska саветници не се још у Бечу су имали; јер цар хоће да сам предаде љавицарској вјесњи, које се иша бавити законскеј-основама, што не се предложити саборима. Будући да се не прије одласка држави чиновничарко вједе, с тога се суди, да је аустријска влада склона заштити договорене с војнама ческе државоправне опозиције, а то појављује у ту сврху, неби ли се постигло, да Чеси судјелују код парламентерног живота у Аустрији.

У осталом би се користило жешти, да се Часе необјашњују о концесијама, што би их могла учинити аустријска влада, варали би се кисачећи, да Аустрија може уградити пристати на фундаменталне чланке, којим су програм чешке опозиције.

„Када би се правила чешке круне признала, развило би се једанство Аустрије, а начело федералистичко пријило би се онда као темељ организације аустријскога царства. Кол седамдесет окојности искре влази учитељ Чешких само оче концепције, које је ученика Галицију.

„Ово је снажко нало, ако се поинсли, да Чеси траже у петро-угарској држави подлогу, једнак Угарској; или чешки народ већ подложен у пасивном одпору. Вођа чешког народа сам утвђују, да ће изгубити свак утицај јер чешко пучкаство, ако устроји под досадање своје политику. Вјеројатно је, да ће применити конспирације, које ће им се по свој прилазу понудити, а изведене своје намјере — изврдне неодвишности, одгодити на еходије кријеје.

Угарско и министарство путарњих послова одуставо је био своје основе у ноготу да покрену мунциципација. Влада исказала, да ће изградити само овај мунциципија, који имају толико пучништва и вистка, да се сама могу из своје пореза употребљати или којим допуштају земљописни љахов положај; што вали особито о традицији.

Министар је прије свега упитао дотичне муниципије, јесу ли у стапу задовољни свим узећима. Будући да је свака до тога, да сачувају своју патопонику, могло би се већ сада погодити, како ће дотични муниципији очитовати.

Све бројавши вијести, које су последњих дана стигле, слажу се у том, да су суверена Аустрије у Бечмачке, поводом признања швајцарске владе, већ подложиле, да је њиховим заступницима код швајцарске владе изладујерадајице. Тако дакле ипак нишче двојбе, да су о

ве даје власт признате владе маршала Серана. Али да је Русија, како опет једна друга бројацом пропонује, одлучује, да призна Шапкањску о том је слободно сумњати. Вајест ту добила је „Олимпијску“ из Берлин, з а из Рима оде опет у Беч; а такође окошљаша су сумњати. „Патријт“ највијес, да је Гортаковиј заповедјацарену послао именочкој влади поту, у којој разлаже, за што је Русија првоти признала Шапкањску републику. Наша јучерина бројава вијест опет проповеда, да је Русија склонија си признатиј, даје именовачкој влади заступство певнотврдиј Сераљове власти. „Егзекутив“, службене новине инфантите Атеоса донесе свјесћеној заповедј:

Будући да је решавања конвенција о добра свега војништва и обеобе, које војну за ствар врзлову, то их смиња, да оставе своју куђу, то ће он употребити законито право обране. Према томе кората ће обитељ војника и поноћници ревубанке, оставити земљиште, које су појесеји Кардисте, па ће уживање њихових савестирајућих добира Кардистика бити одисточен за добра, која су имаја отета. У свакој покрајини бати ће управнијујућа, која ће имати ову наредбу извршити.

Маршал Мак Махон путује још увјек по Бретањи те ће се вратити у Париз истог у четвртак ноћу. Неујединости које је претривашо у Ле Мансу и Сен-Малу, дочекао су га и у Рансу. И у том граду добрио је председник тројевачког суда, Бартари, говор, у ком се налазио сlijedeће знаменато ријечи: У име трговине, буди нам допуштено, Важа господин председниче, свој смјештајношти, очиглати чувство, које сигурно сва дјелатно: то је она жеља, коју сте и Ви сами недавно изјавили у једноја споменици, која је била управљена на комору, жеља да видите земљу, тј. има построје и тражију построје.

нија, које су неопходно потребне, да се изрочите, који заливао усед мистеритога одгађања учиних закони, осигурују исечкивани полет". — Још је неиз, што је Мао Маох на то одговорио. Како дозијеја "Бијен Наблик", то настоје префекта да не дође до маршала ниједна републиканска особа, па се у овој на свечаности позивају само Ордеонци и Бомбартонци. Чујо се такође, да је у ту сврху, да не буде маршал и опет онако неугодно зеточен, као у Ст. Мајо, одређено, да се у будуће не буде скло писце словати ниједном говор прати, док не буде предложен пре-екта и министру, који прати маршала, и док не буде по овак одобрен. У Шантиесу, где је дотично мунципално вијеће већ војејао о говору, који да се управи по маршала, неће се никак вадља ствар тако потпуно запријати.

Рошфор у својој „Латерн“ енергично просвеђује против бомбаштвених листова, који су његови бијес покумали успоредити са бијегом Балзасовим. „Ми смо, вели, свишији свој бијес изведен, дочни су Балзаси пустили, да побјегнем. Дечак се на имено захваљији Бондлар-

тистико, что суды нас одесудили, ибо мы на Базаре

се за мантју поповску и језунску и добру се налазију. Назлоо би их смесацаша, да најпре је-
зунте жало поштени. Но зваду да је Савремен
прототип и најдат поп римски? Не сјећају се да
је Рим у крилу нашег народа произвео ово ве-
лико раздјељење, што га још и даље упрошића-
јује и што не га упрошићавати све докле год
се најнарод не ислободи од поповске?

„Поштепије је звиста турско робство од оне
слободе шта нам је волоши могу дати. Народ и то
чење испод турског јарка то је свега кучинеж,
али народ који се пусни да га волоши управљају
и уче, јесте народ без мужносте, изрођен, ин-
штитут. За предпоставака Турске поштепије, и то не
случујно, јер познајем и једне и друге.“

„Сримота овијеће особа што су купили новац по Дубровнику, да подложију братољубље ка-
ристичко, не пада на тај цлементини град; и ји јо
објавијо; попови, језуити и остали каљудери из
Шапчева претераки и у Далмацији насељени и
искак сопствена гостода подладију јавном осуђу-
вашму, они су сами учесници недјелаја ка-
ристичкога“.

Д О П И С И

КИЈЕВО, 10. Августа. — Прође много времена одјако вам се обећах да ћу ви чешче писати; так се за друге нејавни. Узорак је тоен, који јавља, што се за ово вриједне објаве највећи учинило, што би могло вам савештити, те би занимљив и корисно било по читавојаштвом штогања листа. Сад је иако јавити да се овде прије њедлано дала, 2. Августа, отворила у универзитету св. Владимира археологичка скупштина, на позив које су се, осим руских научевала, те струке, озазвали и друга славијска племена; те је на истој јеоје дешавале са разним старинским споменицима посљала. — Тако је „Моравско ученово крунство“ послао свога исторографа дра Беду Дудуму; а бигорадско г. Стојана Новаковића, извештаја вриједноти, свешти Славеноству популарног књижевника, ближега министарства просвете, а сад библиотекара народне библиотеке. Осим њих припремљају се на истој од завједи Славена д-р Колар из Моравије и Ајазовски из Србије.

Нозмана; а очекује се из Загреба предсједник југославенске академије, Ф. Ратчи.— Од страних дошао је из Париза као делегут министарство народне просвете, професор славенских народних ташњачких универзитета г. Леже, чувени славенист; који је много писао о Славенима. Иако је сједница отворио у први час по подне генерал-губернатор кнез Лудвик Корсаков, са својим кратком беседом, у којој, од стране кнеза, изјављује поздрав дошавшим гостима т. ј. члановима скупштине, и обећај сваку могућу помоћ у предузетом раду. Осим њега поздрављају се исто у својим беседама, кнез Димитров, од стране грађана ове крајине, и од стране унiverzитета, ректор истога г. Бунте. За тијесн је представник археологије скупштине гроф Уваров, од стране чланова, изјавио споменуту господи ни њиховом срдличном и братском гостопримству највећу благодарност; и даље је у кратко напрао програме рада скупштине. Иако следује је г. Сремчевски професор археологије петротрговског универзитета, изложио је скончану и живој беседи, историју застраживања археологије и историју у Књежеву, и тиме се прва сједница скончала. Од тога се проширила непрекидно дуже сваки дан по двије сједнице; једна од 12 часова до три; а друга од 6 до 9; на којима се скончала многа првас публика да слуша беседе и разговоре славенских научника о старијим споменицима цијelog славенског племена.

Друго би било када би нам о славју по-њешто писмо, за то већу, а желим да пријеђем и једној државију 7. Августа поље полне, будући да се на истој бијаште скупило много лица. Из разних славенских племена и да си на то ишо прилике чути, на свом матерњем језику, ово; с чиме се Србима искрејају личните и поношности. На споменуту сједницу говорио је на првом часу г. Лудик, на љемачком језику, о старим славонским гробницима у Моравији; на другом г. Дјајловски на вољском језику, а на трећем г. Новаковић о цивилизацији Срба XIV. XV. века, по старим споменицима, оставшим из тога доба. Много нам мило бијаште, што иждадосмо пријави чути, ће се на вољском и ерменском језику говорити беседа у универзитету наших суплемената Руса; а још живје, када г. Новаковић стаде живо сакати искрејдње наше културно стваре, и необо-

